

VIDA PARROQUIAL

ECONOMIA 08-07-18

(continua de dins)

Col·lecta:	198,09
Caixetes ciris	38,78
Caixetes:	172,00
Caixetes Càritas:	10,00
Menjador	75,00

Diumenge **22 de juliol, XVI Durant l'Any**
Jr 23, 1-6; Sl 22; Ef 2, 13-18; Mc6,
30-34

CÀRITAS POBLENOU

L'estiu no es fan vacances, i continuen alguns dels serveis que es van fent:

Acollida: cada dimarts de 7-8 de la tarda.

Menjador: es dona un àpat calent al dia a l'hora de dinar.

A mitjans de juny es va deixar de servir el sopar per manca de voluntaris. S'estan apuntant persones que volen col·laborar. Si es pot reorganitzar bé el dinar i fer uns equips pels sopar, quan es tingui tot apunt es podrà tornar obrir l'hora de sopar.

Hi ha força voluntaris i voluntàries que s'apunten, però això no vol dir que es puguin crear amb solidesa equips, perquè cal continuïtat i qui vulgui prendre la responsabilitat de cada equip. Cosa no fàcil.

També d'aquí a uns mesos s'haurà de fer **relleu de la coordinadora dels voluntaris del menjador**. Es busca qui vulgui i pugui fer aquesta tasca per fer el relleu.

HORARIS DE MISSA

Dissabte, a les 8 del vespre
Diumenge, a les 11 del matí

i religiosos. Una residència espaiosa, on hi viuen els que encara es valen per si mateixos però estan acompanyats en les seves necessitats com a persones grans i/o malalts i fan un servei ministerial aportant de la seva experiència pastoral en algun lloc on així els admeten. Els capellans diocesans van allargant, en canvi, la seva estança a les parròquies, abans d'anar a la residència de capellans que és vista per molts, tristament i negativa com una terminal i com un lloc on no tindrà massa llibertat.

Quins són els factors que fan possible que la situació continuï així?

Hi ha un factors externs a les persones dels capellans, que més o menys he indicat, i que serien:

- La falta de voluntat estratègica per part dels Bisbats de crear espais previs a la residència.

- La manca de diàleg amb els interessats per tal de consensuar uns passos paulatins de jubilació, i de realitzar uns de servei en altres indrets.

- La falta d'acords per anar deixant les responsabilitats parroquials.

- Una falta de responsabilitat i perspectiva per anar preparant laics i laiques que animin, gestionin, i dirigeixen les parròquies en equip. Mentre hi hagi capellans de 75, 80 o més anys que segueixin no s'afronta aquest problema i la decadència organitzativa pastoral en la qual estem.

(continuarà la II part en el proper Full)

Parròquia Sant Joan Baptista. Poblenou

15 de juliol del 2018

Núm. 753

Diumenge XV Durant l'Any Any B.

La fe

La fe no és per creure en coses estranyes ni per assegurar-nos el cel ni l'altra vida ni per treure els pecats originals.

Els primers cristians formaven part d'una comunitat de "germans" (fraternes, on tothom era igual, s'estimaven, s'ajudaven,...feien família, feien comunitat). I no només això, sinó que tenien l'encàrrec de viure "la germanor" amb els que no eren dels seus. Eren enviats a anunciar la Bona Notícia de part de Déu sense fer distincions de credos i sense res: ni poder ni imposicions.

Això va durar fins que el s. IV va ser religió oficial de l'imperi. (hem guanyat, deuriem pensar en aquells moments alguns, sobre els ídols, els déus falsos,..la religió jueva). Més patètic fou l'Edat Mitja de trista història negre civil-eclesiàstica. I durant segles l'Ésglésia ha intentat mantenir el seu poder dins i fora de l'església.

Com una gràcia de Déu, el Concili Vaticà II, més pastoral, trenca la dinàmica i retorna als orígens del cristianisme: tornar a Natzaret, com deia el bisbe Jaume Camprodón (cosa que Joan Pau II es va ben encarregar de trencar aquest camí de retorn a l'origen de les petites comunitats senzilles, pobres, sense poder.....sense religió).

Avui tenim el gran repte de continuar petites comunitats que arreu van organitzant-se. Nosaltres encara vivim èpoques de cristiandat però això ha de caure per si sol, i hem d'anar construint petites comunitats a l'entorn de Jesús i el seu Evangeli.

FULL INFORMATIU

R.M.

Lectura de la profecia d'Amós Am 7, 12-15

En aquells dies, Amassià, sacerdot de Bet-El va dir a Amós: -Vident, vés-te'n d'aquí, fuig al país de Judà i guanya-t'hi el pa fent de profeta, però aquí, a Bet-El, no tornis més a profetitzar-hi, que això és un santuari del rei, un temple de l'estat. Amós li va respondre: - Jo no era pas profeta ni formava part de cap comunitat de profetes. Era ramader i em dedicava a recollir figues de sicòmor, però el Senyor em va prendre de darrere els ramats i em va dir: "Vés a profetitzar al meu poble d'Israel."

Salm responsorial 85 (84) 9a. 11-14

Jo escolto el què diu el Senyor: / Déu anuncia la pau al seu poble. / El Senyor és a prop per salvar els seus fidels, / i la seva glòria habitarà al nostre país.

La fidelitat i l'amor es trobaran, / s'abraçaran la bondat i la pau; / la fidelitat germinarà a la terra, / i la bondat mirarà des del cel.

El Senyor donarà la pluja / i la nostra terra donarà el seu fruit. / La bondat anirà al davant, / i la pau li seguirà les petjades.

Lectura de la carta de sant Pau als cristians d'Efes Ef. 1, 3-14

Beneït sigui el Déu i Pare de nostre Senyor Jesucrist, que ens ha beneït en Crist amb tota mena de benediccions espirituals dalt del cel; ens escollí en ell abans de crear el món, perquè fóssim sants, irrepressibles als seus ulls. Per amor ens destinà a ser fills seus per Jesucrist, segons la seva benèvola decisió, que dóna glòria i lloança a la gràcia que ens ha concedit en el seu Estimat. En ell, per la seva sang, hem obtingut la redempció, el perdó dels nostres pecats. La riquesa de la gràcia de Déu s'ha desbordat en nosaltres. Ell ens ha concedit tota aquesta saviesa i penetració que tenim. Ens ha fet conèixer el seu designi secret, la decisió benèvola que havia pres per executar-la en la plenitud dels temps: ha volgut unir en el Crist totes les coses, tant les del cel com les de la terra.

Lectura de l'evangeli segons sant Marc. Mc. 6, 7-13

Llavors va cridar els Dotze i començà a enviar-los de dos en dos. Els donà poder sobre els esperits malignes i els instruïa dient:—No prengueu res per al camí, fora del bastó: ni pa, ni sarró, ni cap moneda. Poseu-vos les sandàlies, però no us emporteu dos vestits. I els deia encara:—Quan entreu en una casa, quedeu-vos-hi fins que deixeu aquell lloc. Si una població no us acull ni us escolta, sortiu-ne i espolseu-vos la pols dels peus com a acusació contra ells. Ells se'n van anar i predicaven a la gent que es convertissin. Treien molts dimonis i curaven molts malalts, ungint-los amb oli.

Salmo responsorial 85 (84) 9a. 11-14

Voy a escuchar lo que dice el Señor: / "Dios anuncia la paz / a su pueblo y a sus amigos." / La salvación está ya cerca de sus fieles, / y la gloria habitará en nuestra tierra.

La misericordia y la fidelidad se encuentran, / la justicia y la paz se besan; / la fidelidad brota de la tierra, / y la justicia mira desde el cielo.

El Señor nos dará lluvia, / y nuestra tierra dará su fruto. / La justicia marchará ante él, / la salvación seguirá sus pasos.

Problemàtica dels capellans grans (I)

(per Quim Cervera i Duran)

En la nostra església els capellans es van fent grans. Suposo que el mateix passa a tot Europa. Com es lògic van perdent facultats físiques, de memòria, psíquiques i espirituals que els dificulta la gestió a les parròquies, que s'els fa més difícil prendre decisions, i seguir en les responsabilitats, sobretot de govern. En molts casos les celebracions que presideixen poden esdevenir repetitives, monòtones i cansades pels assistents i per ells mateixos. Com és normal no es pot demanar a persones que ja han passat els 70 o 75 anys, innovacions, canvis en els ritmes, en els continguts, en les organitzacions o tirar endavant iniciatives, tot i havent-hi honorables excepcions que ho aconsegueixen.

Per altra banda la tònica general dels bisbats és anar acceptant la continuïtat en les responsabilitats de rector a persones més grans de 75 anys (edat exhortada de jubilació). I fins i tot a vegades se'ls demana que també prenguin la responsabilitat d'altres parròquies (2 o 3). Ens podríem preguntar ¿quina és l'empresa o institució que quan els seus empleats es fan grans els hi donen més feina?.

Per altra banda també observem que, en general, pel fet de viure sols, tenir una auto-exigència alta i per no haver estat acostumats a tenir cura d'ells mateixos, a mesura que es fan grans estan força sols, i amb moltes dificultats per trobar els recursos, les persones que tinguin real cura d'ells.

És a dir que ens trobem amb persones grans, amb les conseqüents malalties, i amb més feina, sols, i amb poc entorn afectuós i cuidador. No vull dir que sigui amb tots els capellans així però en conec uns quants que és així. Si les malalties són de caire psicològic la qüestió encara es complica més, ja que alguns no ho reconeixen o no han estat habituats a acceptar les pròpies malalties si són psíquiques.

El normal seria que a partir dels 65 anys (i abans si hi ha alguna malaltia important) s'iniciés un procés de deixar responsabilitats i d'ajudar, a partir de les possibilitats, qualitats i limitacions de la persona, en aquells serveis que un volgués, pogués i hi disfrutés. I a la vegada, oferir-los espais on ser acceptablement atesos com a persones, afectivament i efectiva, abans d'anar a la residència sacerdotal. Així ho tenen cada cop més les religioses

(continua al darrera)